

A woman with long brown hair, wearing a red strapless gown, stands against a dark background. Behind her is a large, glowing orange heart. The title 'Foglyvul' is written in a white serif font, 'szivek' in a white outline font, and 'ettett' in a white outline font with a dotted trail.

Foglyvul
ettett
szivek

LEXIE KING

Lexie King

Foglyul ejtett szívek

Fekete szív V.

A szerző eddig megjelent művei

Élet vár – 2021

Királylány – 2021, 2022

Ha összetörik a szív – 2022

Az összetört szívek vallomása – 2022

A jégszívű herceg – 2023

Enyém lesz a szíved – 2023

Lexie King: Foglyul ejtett szívek

©Lexie King

Szerkesztette/korrektúra: NeylaGrey

Borítóterv: WBM Book Cover Design

Szerző Facebook oldala: <https://www.facebook.com/lexiekingbooks/>

Álmodozók Kiadó, Solt, 2024

Felelős kiadó: a kiadó ügyvezetője

<https://www.almodozok.eu>

ISBN 9786156546067

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható,
sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes
írásbeli engedélye nélkül!

„Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők, a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei. A valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel való egybeesés pusztán a véletlen műve.”

Megjegyzés az olvasóknak

Ahhoz, hogy teljes mértékben megértsétek és élvezni tudjátok a történetet, ajánlom az előző kötetek tartalmának megismerését is. Remélem, legalább annyi örömet okoz majd a regény olvasása, mint amennyit nekem szerzett a megírása.

Troy

Oroszország

A múlt

- Segítség annak a fiúnak, Black!
- Segíteni fogok neki.
- Mi a terved vele?
- Megteremttem a világ legnagyobb szörnyetegét, akitől mindenki retteg, és a helyemre állítom.
- Akkor miért erőlteted az esküvőt?
- A Benett gyerek fülig szerelmes a lányomba, Gonzalo. Ahogy Svetlana is belé. Ők Amerikát fogják uralni. Túl nagy falat nekik Oroszország is. Nem tudnak két helyen lenni egyszerre, és a Benett-vérvonal már bizonyította hűségét. Cole úgy fogja nevelni a fiát, hogy eszébe se jusson az árulás. Tökéletes ember lesz belőle, ha megkapja a rá váró kiképzést. Ahogy Victor Kiselyov is. Benne ott lapul a fenevad, aki ki akar törni, de nem tudja, hogyan. Oroszországnak rá van szüksége. Elő kell csalogatni onnan, és tanítani. A húgát keresi, akit én elő tudok neki keríteni.
- Családi kötelék?
- Nem. Annál sokkal többről van szó.
- Szerelem?
- Ahogy mondd, barátom. És mind tudjuk, hogy egy szerelmes férfiszív még az alvilágba is lemegy, hogy visszahozza kedvesét. A szerelem minden szabályt átír.
- De ez...
- Bűn?
- Bólint.
- A mi világunk maga a bűn, Gonzalo – mosolygok sötéten.

Victor

– Tudom, miért jöttél! De kellene még egy kis idő, Victor.

Várakozva nézek végig az előttem álló lányon, és egy pillanatra elmerengek. Felmérem a lehetőségeket, mert Veronica csinos nő, és tudja, hogyan kell szopni... azonban megfeszült farkam éhségét bármelyik ribanccal tudom csillapítani. Nyughatatlan betegségemre egyetlen gyógyír létezik... *Misa*. Az én napsugaram. Az én Napom. Az én édes kishúgom. Ő birtokolja a szívem.

Ezek a nők mind csak bábok. Aljasok, becstelének és átlátszóak. Királynőnek képzelik magukat köztünk, mert nem félnek bemocskolni a kezüket. Pont, ahogy Veronica sem. Az orosz nők a legvadabb teremtések.

Unottan és szórakozottan futtatom végig a tekintetem Veronica arcán, aki azt hiszi, hogy a meztelen testével elcsábíthat engem és elkerülheti a véget... Ostoba nőszemély. Előlem nincs menekvés.

Elharapok egy arrogáns vigyort, mielőtt megszólalok:

– Ma nincs hozzád kedvem.

A hangom egyhangú, nyugodt és hűvös. Kimondtam a halálos ítéletet, amibe beleborzong az előttem álló nő karcsú teste. Könny és révület villan az íriszében, félelem szaporodik a szöveteiben. És ez az, ami felizgat. De nem töltöm meg kitágult segglyukát a spermámmal. Inkább végzek vele, mert imádom, amikor könyörögnek. És a félelemnek van a legédesebb illata. Kellemes egyesülésüktől feláll a farkam.

– Sssss! – csitítom, és szétnyílt ajkaira helyezem a mutatóujjam, miközben a kampós kést az ölébe akasztom. Könnybe lábadt szeme, fénytelen lelke az enyémbé hatol. Velőtrázó sikítása végigfut a gerincemen. Mélyen magamba szívom a halál illatát. Eufórikus érzés járja át a testemet a hang hallatán. Reccsen, roppan a hús, az izom, a rost és a bőr. Veronica sikolya hosszú percekig az elmémbe visszhangzik, mielőtt örökre elveszne annak feneketlen mélységében.

Egészen a torkáig húzom az éles pengét. A belei hangos loccsanással hullanak a lábaim elé. Szétnyílt torkából vérpermet fröccsen az arcomba – megnyalogatom az ajkaimat.

Amikor kiakasztom belőle a kést, a teste halk puffanással a bűzös maradványokba zuhan. Megtörölöm a pengét, és visszaülök a székbe. Szeretem végignézni, ahogy elvéreznek... Lassan, fájdalmasan, könyörögve. A szemükben burjánzik a félelem és a kétségbeesés. Jobb bokámat a bal térdemre fektetem. *Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.* Lassan jár a mutató, de mégse elég lassan ahhoz, hogy órákig élvezzem ezt a látványt.

Senki sem szórakozhat úgy Blackkel, hogy meg ne haljon. Senki sem tartozhat neki. Mert aki vele baszakodik, az az én ködbe veszett dühömmel távozik. Elpusztíthatatlan, arrogáns férfit nevelt belőlem, de igaza volt... Blacknek mindig igaza van. A szívtelen vadász, ahogy hívnak, mindig is bennem lappangott, és a megfelelő kezek alatt kivirágzott. Sötét mosolyra húzódik a szám sarka. *Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.*

Belenézek Veronica rimánkodó, fakó szemébe, miközben az ajtó felé araszolva a nyálkás, véres mocskot maga után húzza. Körmei alatt összegyűlt vérral az ajtót kaparja.

Meleg és megnyugtató érzés ömlik szét az agyamban és az ágyékomban. *Ilyen érzés az elégedettség.*

Lustán siklik végig a tekintetem a lány vérral borított testén. Legszívesebben elővenném a farkamat és az arcába spriccelném forró magomat, hogy érezze, milyen csodálatos a látványa. De ez a ribanc nem érdekli meg, hogy lássa, mennyire felizgatott az eljövendő halála.

A kijáráthoz lépek és fél lábbal arrébb lököm az útból, majd becsukva az ajtót elfordítom a kulcsot.

Kiállok az éjszakába, ami az én időm.

Az olyanok, mint én, csakis a sötétségben léteznek.

Az árnyékban.

Hiszen én is csak egy sötét árny vagyok a sűrű éjszakában.

Victor

Egy évvel később

– A vadász a házamban? Megtisztelő itt látni téged, Victor.

Két arrogáns, nagyhatalmú férfi találkozásából mi sülhet ki? Semmi jó.

Míg a Kobrával kölcsönösen tiszteljük és elfogadjuk egymást, Vasily és köztem barátságos, csendes mérkőzés folyik. Vasily csak néhány éve lépett ki az apja árnyékából, amikor az öreg ágynak esett, de abban a néhány évben sikeresen kiépítette a családi üzletet. Az idősebbik Volkovnak ez az elmúlt negyven évben nem sikerült. Vasily apja gyenge és gyáva. Nem ebbe a világba való, azonban a fia... Ő egy könyörtelen orosz játékos. Mesteri, szívtelen és vad. Mindenki a kegyeit keresi.

– Hozz nekünk egy italt, Alina!

A húga bólínt, és kettesben hagy bennünket. Lustán siklik végig a tekintetem az elhaladó nő árnyék-alakján.

– Látom, a húgod visszatért a nyaralásból. – Ördögi mosolyra húzom a szám sarkát. Vasily szívtelen, mégis sármos mosolyt villant... mert én hoztam neki őt vissza.

– Feleséget keresel? A húgom tökéletes lenne.

Mindketten a lányra pillantunk, amikor az ezüstpohár az italainkkal együtt a földre zuhan. A kristálypoharak apró darabokra robbannak. Vasily vonásai megkeményednek egy pillanatra.

– Takarítsd össze! – csikorogja negédesen, miközben mámorító, sötét mosolyt villant a reszkető Alinára. A férfi képzeletben megbünteti a lányt, aki a kínok kínját éli át.

A húga alázatosan fejet hajt, és csendben összeszedi az éles szilánkokat.

– Nem – mondom ellentmondást nem tűrően, miközben a tekintetemet a térdelő lányra szegezem. A ketrecbe zárt szívemet

évtizedek óta egyetlen nő birtokolja, és bolond lennék kiengedni onnan, amikor ő a gazdája. *Misa.*

– Ezt vehetem sértésnek? – teszi fel játékosan a kérdést. Állandóan játszik, és milyen csodásan! Briliáns elme. Kegyetlen fenevad.

– Vedd, ahogy akarod – felelem egyhangúan, játékosan, mert sötét titkomról egyedül Troy tud.

Édes emlékek húznak magukkal a pokolba, amíg Vasilyvel csendben átsétálunk a hatalmas kúrián a társalgóba.

– *Misa, te... te vérzel.*

– *Semmi baj, Victor. Azt mondták, a szüzesség elvesztése vérrel jár, és... – puha, rózsaszín ajkába harap –, fájdalommal.*

– *Annyira sajnálom, Misa.*

Óvatosan magamhoz szorítom a húgomat. Misa vékony ujjai elmerülnek sötét hajamban. Dúdol. Nyugtat. Vigasztal.

Tudja, hogy sosem okoznék neki szándékosan fájdalmat.

– *Szerintem csodálatos volt.*

Felemelem vállgödrébe temetett fejemet és belenézek a legkékebb, legtisztább szempárba, amit Isten adhat egy embernek.

A húgom gyönyörű. Egyenes, finoman ívelt orr, apró, barna szeplők, csókolni való rózsaszín ajkak és puha, bársonyos bőr. Szalmaszőke, selymes haja csigafürtökben simogatja apró melleit és csontos vállait.

Tekintetem elidőzik a kerek halmokon. Sosem érintettem meg őket, mert sosem gondoltam, hogy egyszer átlépjük azt a vékony határt... Sokszor csókolóztunk és szeretgettük egymást az elmúlt években, szoba került a szeretkezés is, de eddig ózdkodtam tőle. Ma mégis megtörtént. Örökre egygyé váltunk a húgossal.

– *Hozzáérhetsz – biztat Misa.*

A tekintetébe zuhanok, miközben az ajkammal megérintem a kemény mellbimbót.

– *Jó érzés? – kérdem kissé rekedtes hangon. Finom verejték borítja a testemet az izgalomtól. Félek, hogy egyszer csak lerúg magáról és azt kiabálja: perverz vagyok...*

– *Nagyon jó. Folytasd, Victor...*

A nyelvemet végighúzom a rózsaszín udvaron, mire Misa felnyög, és a benne pihentetett férfiasságom megérzi forró lüktetését. Megkeményedek. Ismét készen állok arra, hogy testi örömeimet leljem a húgóban, és lehet, a második alkalommal sikerülne élveznie.

Azt mondják, az orgazmus szép és jó. Néhány másodpercnyi gyönyör, amit hajszolnak az erőszaktevők, az emberek. Kielégíti ocsmány, fénytelen lelküket.

Fájdalmasan összeszorul a torkom és megmerevedik a testem. Nekem is olyan a lelkem.

Hogyan tehettem ezt a húgommal? Hogyan élvezhettem azt, hogy elveszem tőle az ártatlanságát? Megrontottam. Bemocskoltam. Eladtam a lelkét az ördögnek, de ő kért erre. Azt mondta, tudja, hogy előbb vagy utóbb őt is kényszeríteni fogják az együttlétekre, ahogy engem. Szabadulni akartam azoktól a sötét gondolatoktól, amelyekben Misát más férfiak birtokolják. Nem akartam, hogy hozzáérjenek krémszínű, selymes bőréhez. Nem akartam, hogy bemocskolják ragyogó lelkét és elvegyék a gyermeki ártatlanságot a tekintetéből. Tönkre akarták őt tenni, ahogy tönkretettek engem...

Ökölbe szorul a kezem, és a párnába csapok a feje mellett. A mellkasom fel-le hullámszik, erősen a puha halmokhoz nyomódik. Az orrlyukaim kitágulnak, miközben a düh és a harag vörös ködébe veszek. Gyilkolni akarok. Kiontani azoknak az életét, akik úgy bántak velünk, mint egy elhasznált lommal; akik belénk rúgtak, megaláztak és meggyaláztak.

– Victor.

Misa két kezébe simítja merev arcomat, és az ajkaimat az ajkaira húzza. Nyelve játékosan siklik végig alsó ajkamon, amit aztán a szájába szív. Újra megkeményedek benne. Forrósága fojtogatva és lüktetve ölel körbe.

Elkapom a combját és feljebb emelem a lábát, hogy még beljebb csússzak a melegségébe. Misa halkán kuncog.

– Szeretem, amikor ilyen durva vagy. Szeretem, amikor így irányítasz. Ez annyira illik hozzád, Victor. Te erre születted. Anyánknak nem volt igaza, amikor azt mondta, hogy jelentéktelen, hasznavehetetlen emberek vagyunk. Tudod, miért? – suttogja a fülembe, és érzékeny bőrömön végigfuttatja a nyelve hegyét. – Mert mi erősek vagyunk. Túléltük azt a ribancot, túléltük Romanovot, és túléljük ezt a nyomorult árvaházat is. Néhány év múlva kijutunk innen és uralkodni fogunk, Victor. Miénk lesz a világ. A tiéd és az enyém. Te az enyém leszel, és én a tiéd.

Meglendítem a csípőmet és lustán mozgok nedves hüvelyében, azonban amikor meghalljuk az egyik gondozó hangját, gyorsan

leugrom róla és magamra kapom a nadrágomat. A takarót ráterítem, hogy elrejtsem őt és a vért. Misa mozdulatlanul a paplan alá bújlik, amikor az ajtó váratlanul kinyílik.

– Victor – mosoly ragyog fel Nyikolaj arcán. – Hol a húgod? – Az ágyra pillant, majd vissza rám. – Szóval itt bujkál a szobádban.

Egyszerre lépünk a rekamié felé. Nyikolaj szórakoztatónak találja a heves reakciómat. Már nagyon sokszor a tudomására adtam, hogy Misa kicsi.

Megfeszül a testem, mellkasom hullámszik a gyűlölettől, miközben az ereimet sötét, pusztító tűz perzseli.

Végigsimít a dús ajkai felett elterülő vastag, fekete bajszán.

– A húgod már nem kicsi, Victor. Múlt héten volt a tizenötödik születésnapja.

Nem válaszolok.

Nyikolaj kiéhezetten megkerüli a testemet és beleszagol a bőrömbe, majd ocsmányul felnevet.

– Egy év múlva az utadra bocsátunk, Victor. Most még meg tudod védeni őt, de utána...

– Utána is megvédem – morgok és hörgök. Olyan tónusok hagyják el a torkomat, mint egy rossz horrorfilm hangeffektje.

Nyikolaj vigyorogva az asztalnak dől, és keresztbe fűzi a lábait.

– Nem fogod – mondja keményen. – Ameddig itt vagy, nekem te is tökéletesen megfelelsz, de utána addig baszom a húgod szűk, édes punciját, amíg el nem ájul.

Ökölbe szorítom a tenyerem, és üvöltve megindulok felé. Nyikolaj arrébb lép, belemarkol a hajamba és a fejemet az asztalhoz csapja. Türelmetlenül lerántja rólam a nadrágot, és durván benyomul a segglyukamba.

Hullámokban söpör végig rajtam a fájdalom, de mindent a húgomért teszek, ahogy évekkal ezelőtt is tettem. Mindent csakis Misáért.

Úgy kefél, mintha a szajhája lennék.

A féreg nyög és élvez, miközben nekem könnyek szúrják a szemem a fájdalomtól és a szégyentől. Undorodom a férfiaktól és magamtól is. Húsomig dörzsölném a bőrömet, és lelkemig a húsomat. Megszabadulnék ettől a testtől és ettől a szívtől, amit oly sok ocsmányosság és kegyetlenség mérgez.

Miután belém élvez és kihúzódik, villámgyorsan felhúzó a nadrágomat. És amint elhagyja a szobát, bebújok Misa mellé. Könnyek csillognak a húgom bársonyos arcán.

– Victor – suttogja papírvékony hangon.

– Semmi baj, Misa, semmi baj.

De az én könnyeim is kicsordulnak, puha hajába hullanak.

– Öljük meg!

Kiugrik az ágyból, magára kapja a pólómat és az alsómat, majd elkiáltja magát: – Nyikolaj!

– Mit művelsz? – lépek elé, és megrántom a karját.

Misa vigyora félelmetes, szemeiben elszántság csillog.

– A párnád alatt van egy kés. A konyhából loptam, amikor segítenem kellett. Ketten meg tudjuk tenni, Victor. Véget vethetünk ennek.

Nyikolaj csatlakozik hozzánk. Hátrébb lépek a húgomtól, és az ágyra pillantok.

– Mi a gond? – kérdezi a féreg.

Misa örült terve talán működhet, mert amint felhúzza a pólómat, hogy megmutassa vérfoltos combjait, Nyikolaj a lába elé térdel és végigfuttatja rajta az ujjait.

– Vérzek – nyávogja Misa. Nyikolaj teljesen belefeledkezik a hógomba.

Misa bólint. A rekamiéhoz lépek, és a tenyerembe markolom a hideg fém.

– Mit tehetek érted, tündérem?

– Hunyd be a szemed – suttogja Misa, és olyan közel hajol Nyikolajhoz, hogy a hajszájai a féreg arcát simogatják.

Misa rám pillant. Belenézek elvetemült tekintetébe és halkan Nyikolaj mögé osonok.

– Szeretnéd érezni az ízemet? – kérdezi Misa huncutul.

– Igen – bólogat Nyikolaj.

– A bugyimat bele fogom tenni a szádba. Játszani szeretnék veled, ahogy te játszol Victorral.

A húgom szavai sötétek. Hangja hidegen és komoran cseng.

Felmarkolja a bugyiját, végighúzza Nyikolaj vágyakozó arcán, majd nagyra tátott szájába tömi.

– Élvezd az ízemet, te perverz!

Amint kipattan Nyikolaj szeme, belemarkolok a hajába és hátrabillentem a fejét. Misa lefogja a karját, amíg én átvágom a torkát.

A haláltusája közben behúz a húgomnak, aki nevetve terül el a véres, sötét parkettán.

– Fogd erősen, Victor! A disznó még nem vérzett el!

Mosolyogva néztük végig Nyikolaj agóniáját, majd a szennyes ruhák közé rejtettük, feltakarítottunk, és este leosontunk a kazánházba, ahol begyömöszöltük a testét a tűzbe. Olyan szépen égett, mint egy rohadt fáklya.

– Ó, Victor! Ez, ez...

– Halkabban, Misa – csitítom. – A végén még meghallanak minket.

– Én ettől teljesen beindultam.

– Mi? – ráncolom tudatlanul a homlokomat.

– Öljünk újra, Victor! Öljünk meg valakit.

– Misa. – Lefogom mindkét csuklóját. – Állj le! Ha elkapnak, börtönbe kerülünk. Elveszítjük egymást.

– Azt mondtad, ezt szeretnéd: megbüntetni őket. És most kitáncolnál belőle?

– Nem. Nem lépek vissza, de óvatosnak kell lennünk.

– Jó. – Durcásan összefonja a mellei előtt a karjait és feljebb nyomja őket. – Eljönnek ezekért – utal a melleire. – És ezért is – bök az ölére. – Elveszik tőled, elvesznek tőled engem is. Cselekednünk kell.

Két kezem közé simítom az arcát, és megcsókolom. Misa átkarolja a nyakamat és visszacsókol.

– Nem hagyom, hogy elvegyenek tőlem. Te az enyém vagy.

– Ahogy te is az enyém, Victor.

Kibontakozik az ölelésből, letolja a nadrágomat, majd elém térdel.

– Mit művelsz? – Talpra állítom.

– Láttam, hogy amikor ezt kéri tőled a férfiak... mintha a mennyországban lennének. Te nem láttad az arcukat, mert... – Kedvesen és megértően elmosolyodik, majd végigsimít meglepett arcomon. – Csukva volt a szemed. De én láttam őket, Victor. Láttam a kéjben és mámorban úszó hitvány képüket. Hidd el, ez nem rossz dolog. Élvezni fogod.

A húgom ismét térdre ereszkedik előttem, és igaza van... Élvezem azt, amit a kezével és a szájával csinál. Jobban, mint amikor tőlem követelték ezt.

Néha lökök egyet a csípőmmel, végül hagyom, hogy ő irányítson. Kicsit ügyetlenül csinálja, de annál lelkesebben. Hallotta azokat az utasításokat, amiket én kaptam a férfiaktól, és úgy néz ki, ő sokkal

jobban tudja alkalmazni azokat, amiket én talán sosem fogok. És soha többé nem akarok.

– Szóval ez lesz az életünk, Misa? Ölünk és szexelünk? – kérdezem vigyorogva. Hagyja, hogy a farkam kicsússzon az ajkai közül.

– Szerintem csodálatos lenne – válaszolja kedvesen.

– Nem élveztem el – mondom gonosz mosollyal az arcomon, és a húgom testét ugyanúgy az asztalra nyomom, ahogy az enyémet nyomta az a féreg. Két ujjamat bedugom a hüvelyébe és örülök, hogy világra segítettem egy gyereket azokban az időkben, amikor Romanovval éltünk. Mindent meg kellett tanulnom a női testről. Hasznomra válik a tudás, miközben Misa édes, szűk punciját ujjazom. Csípője lágyan tekereg. Olyan, mint egy kis kígyó, akinek sosem lenne elég ebből. Olyan nedves, forró és szűk! Kettőt rántok magamon, és belenyomom a farkamat. Új az érzés, de mennyei.

Misa a templomom. A feloldozásom és a bűneim börtöne. A felnőttek azt mondják, ez a szerelem bűn. De én egyáltalán nem érzem annak. A szerelmem feltétel nélküli, és tiszta. Misa a mindenem.

A húgom egyre hangosabban sikít az élvezettől, ezért magam felé fordítom.

– Halkabban, mert meghallanak – mordulok rá szigorúan.

Szemében nem rémület villan, hanem vágy. Éhes, ragadozó vágy. És az én testemben is mintha átfordult volna valami. Valami észveszejtően erős érzés, velejéig romlott érzelem. Egyik kezemmel fojtogatom, a másik kezemmel befogom a száját és tovább kefélem.

Misa az ujjaim közé sikít, miközben szorosan közrefog. Mindketten felrobbanunk.

Kirántom magam a múltból, ahova néha visszavágyom.

Nem az erőszakot, a bizonytalanságot, a félelmet szeretném átélni, hanem a Misával töltött időket. Azokban az időkben minden olyan egyszerűnek tűnt. A kapcsolatunk virágzott, mert tápláltuk. Azonban tizenkét év állt közénk. Kemény évek. Kemény leckék, és még annál is keményebb cselekmények. De Troynak köszönhetően visszakaptam őt. Megtalálta nekem. Most nekem kell kitalálnom, hogyan terelhetném vissza a kapcsolatunkat abba a mederbe, ami kiapadt az évek alatt.

Amint leülök, figyelmem visszaterelődik Vasilyre, akinek ravasz mosoly bujkál a szája sarkában. Bizonyára észrevette, hogy mélyen magamba zuhantam és csendben követtem hangtalan lépteit.

Szeretnénk azt hinni, hogy vannak titkaink, amikről a másik nem tud, de ez hazugság. Vasily mintha a testvérem lenne. Olyan átható a pillantása, mintha a lelkem mélyére látna.

A barátságunk azóta tart, amióta Black a szárnyai alá vett. Együtt nőttünk fel ehhez a világhoz, és egyikünk sem riad vissza az erőszaktól, a vértől és a féktelen orgiáktól. Néha ketten megyünk vadászni és gyönyörködünk a másik mesteri művében, mert Vasily számára a gyilkolás egyenlő a művészettel. Nem kedveli a gyors kivégzést; ő szereti elnyújtani a perceket, még nálam is szadistább ez a gazember. De tisztelem, mert neki esze ágában sincs úgy feljebb kerülni, hogy fényesre nyalja a seggemet. A húga felajánlása inkább tréfa volt, mintsem komoly, megfontolandó ajánlat. Tudja, hogy sosem venném el, mert a legjobb tudomásom szerint Alina a saját neméhez vonzódik, ami ebben a világban elfogadhatatlan bűn. Vasily azzal óvja, hogy egyelőre elzavarja az összes kérőjét. Nem akarja, hogy kiderüljön a lány mocskos kis titka, amiért halál járna.

Akkor fogja a lányt férjhez adni, amikor túlságosan is a terhére lesz. És a legutóbbi cselekedete azt súgja, hogy az nincs már olyan messze, hiszen elvette Vasily játékát. Aljas lépés volt, és ostoba... Vasily Volkovval nem szoktak szórakozni az emberek, mert vesztenek.

Úgy néz ki, mint a nők legvadabb, legsötétebb, leghorrorisztikusabb vágyálma. Sötétbarna, már-már feketébe hajló haja állandóan zilált, mint a legvadabb orgiák. Szögletes arcéle borotvaéles. Világoskék tekintete akkor is halálra rémíti az embereket, amikor nem mérges. Könnyű belelépni a csapdájába és félreérteni a jellemét, mert Vasily nem rút, hanem maga az újjászületett istenség, aki a pillantásával rabul ejti a szívedet és mosolyával boncolja fel a lelkedet. Szálkás testalkata edzett, meggypiros ajka megbotránkoztatja az embereket, mert természetes. Fehér bőrszíne miatt ékes kincse. Arrogáns mosolya ígéret egy emlékezetes éjszakára és a legszörnyűbb elmúlásra. Úgy szereti lenyalni és megízlelni áldozatai vörös vérét, mint egy vámpír. Azonban Vasily kibaszottul ember, kibaszottul elcseszett vonásokkal, kibaszottul beteg elmével, és kibaszottul a barátom.

Teste minden négyzetcentiméterét tetoválás borítja. A hátát egy koponya uralja. Gótikus stílusú palotája nem rendelkezik nemesi vonásokkal, arisztokratikus pompával. Inkább olyan, mint egy húszas éveiben járó, dühös punk ízlésesen berendezett bérelt lakása. De neki nincs szüksége arra az átlátszó háttérre, hogy tiszteljék az emberek.

Némelyik családnak furcsa mindez, és mintha tréfa tárgyává tenné a Volkov nevet, de ez nem igaz. Ő csak önmagát adja. Az első olyan tulajdonsága, ami példaértékű a mi világunkban. Noha bőrére rajzolt mintákat drága öltönyökbe csomagolja, a stílusa, a koponya-imádata, fekete-arany iránti rajongása időtlen idők óta változatlan. Tokos órájának ingája koponya, ami lassan leng jobbra és balra. Hangosan tiktakolja az elmúló pillanatokot, az elfelejtett perceket, a nyomasztó órákat és az elvesztegetett éveket.

– Vodka vagy whisky? – kérdi.

– Vodka – felelem tömören.

– A hazai ízvilág semmivel sem pótolható. Milyen volt az utad Amerikában?

– Kimerítő, de egyben csodálatos. Black briliáns elme. El sem tudod képzelni, milyen hatalmas birodalom van alattunk.

– Alattad – javít ki, és elrugaszkodik az asztaltól. – De – felemeli a mutatóujját azon a kezén, amiben a kristály poharat tartja, és amit egy koponyával díszített obszidiángyűrű ural – megérdemelted. Igyunk a birodalmadra, barátom!

Összekoccintjuk a poharainkat, és egy húzásra felhajtjuk az italainkat.

– Aggódsz valami miatt?

– A rabszolgakereskedelem... Zseniális ötlet, de Black nem támogatná.

– Tudod, hogy lépnünk kell, Victor. Már így is virágzik az emberkereskedelem, amiből mi kimaradunk, pedig a legjobbak lehetnénk benne. Le fognak taszítani minket. Teremtsd meg a saját világodat.

– Gondolkodtam rajta...

– És?

– Egyelőre maradjon a köreinkben. Hiába lép ki Black, Lexington akadályozhat minket – bár, ha Amerikát nem érinti, terjeszkedhetünk. Nagyon sok év eltelt azóta, a sebek lassan begyógyulnak.

– Helyes a meglátásod. Nevezel valakivel erre a hétre? – Vörös, telt ajkán arrogáns mosoly jelenik meg.

– Gyengék és gyávák. Egyikben sincs meg az a tűz, ami ahhoz kell, hogy a haláluk előtt elszórakoztassanak minket.

– Add őket a húgomnak! Néhány hét alatt harcosokat képez neked. Persze, miután lejár a büntetése.

Erre mindkettőnknek sötét mosolyra rándul az ajka, mert Alinának bűnhődnie kell az árulásért.